

YAPRAK İSTİYORUZ

Bulutlu bir cumartesi gününde, odasının camından sessizce dışarıyı seyreden Gizem, arkasından odaya gelen annesini fark etmemiş, hatta kapıyı hafifçe tıklattığını bile duymamıştı. "Nerelere dalmış yine benim güzel kızım bakayım?" diye sordu annesi. Kızının cevabını beklemeden, evlerinin karşısına, ormanın olduğu yere yönelen bakışları bir anda kızının düşüncelerine ortak olmasını sağladı. Orada büyük bir orman vardı. Gizem ve ailesinin güzel pazar günlerinde piknik yaptığı, yemyeşil bir orman... Şimdi ise oraya bakıldığında görünen tek şey, inşaat araçları ve birçok işçiyle dolu, tozlu bir inşaat alanıydı. Duyduklarına göre ormanın olduğu yere alışveriş merkezi dikilecekti. Şimdi de ağaçları kesiyorlardı.

"Anne, bunu yapmaya hakları var mı?" diye sordu Gizem ıslak gözlerle. Annesinin isteksizce açılan dudaklarından bir tek sözcük çıktı: "Bilemiyorum." Birkaç dakika süren sessizliğin ardından annesi dışarı çıktı ve kızını düşünceleriyle yalnız bıraktı. Gizem, böyle bir şeyi niye yaptıklarına anlam veremiyordu. Çevrede yeteri kadar alışveriş merkezi vardı zaten. Bir tane daha yapılmasına ne gerek vardı? İnsanların ormanlara, yeşil alanlara, oksijene daha çok ihtiyacı vardı. Gizem, o alışveriş merkezinin yapılmasının yasal olduğundan bile şüpheliydi ancak tek bir şeyden emindi, o da olanlar karşısında susup oturmayacağı. Gözlerini üstündeki kazağın kollarına kuruladı ve eline telefonu aldı. Arkadaşı Deniz'i arıyordu. Üç kez çalan telefon Deniz'in neşeli, bir o kadar da tiz sesiyle açıldı: "Alo?" . "Alo, Deniz ben Gizem, nasılsın?" diye sordu aceleyle. Deniz onun acelesini anlamış olacaktı ki "İyidir." Diyerek kısa kesti. İki sokak aşağıda olan Deniz'in bu inşaatın haberi olması gerekirdi ayrıca Deniz' babası çalışıyordu. "Deniz, bu ormanın yerine yapılan inşaat beni çok düşündürüyor. Ağaçları kesiyor, oksijeni yok ediyorlar. Ben inşaatın yasal olduğuna da inanmıyorum, bu konuyu babanla paylaşıp bana geri döner misin?" diye açıkladı aceleyle . Deniz'in de onunla benzer düşünceleri paylaştığı açıktı. "Tabi, ben de ormanın yok oluşunu izlemekten bir hayli rahatsızdım zaten, sana geri döneceğim." Diyerek kapattı telefonu.

Gizem, çalışma masasının başında, bu konuya daha çok insanın ilgisini çekecek bir şeyler üretmeye çalışıyordu. Bu sadece kendisinin ya da Deniz'in değil, herkesin ortak sorunuydu. O ağaçlar herkesin ağacıydı, onlarla beraber giden yapraklar ve mis gibi temiz hava kokusu da öyle... Daha çok insanın ilgisini çekmek için bir okul projesi geliştirebilirlerdi. O, bu düşüncelere dalmışken telefon çaldı. "Alo, Gizem?" dedi Deniz'in heyecanlı sesi. "O arazi şehir planlamasında yeşil alan olarak gözüküyor." Diye açıkladı. Gizem'in beklediği cevap buydu. Teşekkür etti ve aceleyle telefonu kapattı. Üzerini değiştirdi, kapının önünde aceleyle ayakkabı bağcıklarını bağlarken "Anne ben hava almaya çıkıyorum." Dedi. Dosdoğru inşaatın olduğu yere gitti. Oradaki işçilere "Ben bu inşaatın en yetkilisiyle görüşmek istiyorum." Dedi. İşçilerden birkaçı kafasını kaldırıp baktı, ancak çoğunluğu istifini bozmadan işine devam etti. Sonunda turuncu şapkalı, şişmanca bir işçi "Sen patronla görüşüp ne yapacaksın ki? Adamın daha önemli işleri var. Sana ayıracak hiç mi hiç vakti yok ." dedi. Gizem ise "Peki, benim tanıdığım görevliler bu inşaatın yapılmasının henüz yasallaştırılmadığını anlar da buraya gelirlerse onlara ayıracak vakti var mı?" diye sordu . Şapkalı adam şaşırıldı. İş yapan diğer adamlar da kafalarını işten kaldırıp ilginç ifadelerle baktılar. Sanki gözleri Gizem'in dediğini doğrular gibiydi. İçlerinden biri "İçeri geç bakalım." dedi isteksizce.

Patronun odası, Gizem'in odasının yarısı kadardı. Siyah duvarlar, odanın ortasında cam bir masa ve kısa boylu, bıyıklı bir adam olan patronun oturduğu siyah deri koltuk odayı daha da küçük gösteriyordu. Gizem'i gören adam, şaşırıldı. Belki de karşısında kapıyı bile tıklatmadan sinirli bir şekilde içeri giren, on beş yaşında bir genç kız görmeyi beklemiyordu. "Sen de kimsin, kim aldı seni içeri?" diye sordu Gizem'e. Gizem de "Ben Gizem Soylu. Kendimi bildim bileli şimdi inşaat yapmak için katlettiğiniz ormanın karşısındaki şu evde oturuyorum. Buraya alışveriş merkezi dikmeniz henüz yasal değil." Dedi. Adam, kızarmaya başladı, ellerini ovuşturdu. Birkaç dakika geçtikten sonra "Siz bunu nereden biliyorsunuz küçük hanım, ayrıca siz ne yapabilirsiniz ki?" dedi. "Bakın beyefendi, bu orman herkesin ve inanın burada orman olması alışveriş merkezi olmasından daha hayırlı bir şey. Şehir planlamasına göre bu alan yeşil alan olmalı ve bu planlamanın yapıldığı yerde çalışan tanıdıklarım var." Diye cevap verdi Gizem. Patron atıldı "Siz bu işi kurcalamazsanız küçük hanım, kimse zarar görmeden işimizi yapar ve paramızı kazanırız. Şimdi lütfen buradan gidin." Dedi. Gizem bu işin peşini bırakmayacaktı. İnsanlar para kazanmak için gözleri kapalı ormanı mahfedyordu. Bu nasıl bir duyarsızlık, nasıl bir bencillikti? Yeni nesiller ağaç istiyordu, yaprak istiyordu. Evet, yeni nesiller yaprak istiyordu. İşte o anda beyninde şimşekler çaktı ve adımlarını hızlandırdı. Eve aceleyle girdi ve tüm okulun haberleşebileceği, açık internet sitesine girdi. Oraya kafasındakileri yazdı: "Oturduğum muhitteki ormanı alışveriş merkezi yapmak için katlediyorlar ve yasal izin de yok. Okul olarak bir proje geliştirelim, bu proje dahilinde bu ormanı kurtarıp insanlara çevre bilincimizi göstermiş olalım. 'Yaprak İstiyoruz' çalışma grubuna dahil olanlarla önümüzdeki bir hafta boyunca öğle teneffüslerinde kütüphanede buluşalım ve birlik olduğumuzda bu ormanı kurtarıp kurtaramayacağımızı görelim. Benimle olanlarla yarın öğlen kütüphanede buluşmak dileğiyle..."

Sonraki bir saat boyunca, Gizem'in mesajına yüzlerce olumlu yorum yağdı. Gizem çok mutluydu, kendisinden başka insanların bu kadar da duyarsız olmadığını bilmek için huzurla kaplamıştı. O gece yatağına yatmadan önce inşaata baktı ve ormandaki ağaçlar çok yaşlı ve kuvvetli olduğundan, ormanın onda birini bile yok edemediklerini fark etti. Bu onu mutlu etti. Cumartesi Pazar tam gün çalışan bu işçiler kırk sekiz saatte ormanın bu kadar azını katlettiklerine göre, hafta arası yarım gün çalışmayla bir yere gelemez, o zamana kadar da Gizem ve arkadaşları bu işe "Dur!" derdi zaten. Gizem, o gece hemen uyudu, ne de olsa ertesi gün okulda yapacak önemli işleri vardı.

Çalar saatinin sesiyle yeni güne hızlı bir başlangıç yapan Gizem, hızla okul üniformasını giydi. Aceleyle kahvaltısını da ettikten sonra okul servisini beklemek üzere dışarı çıktı. Birkaç dakika içinde gelen servise bindikten yirmi dakika sonra okulundaydı. Öğle teneffüsüne kadar olan dersler çok çabuk geçti ve öğle teneffüsü geldi. Deniz beraber kütüphaneye gitmek için Gizemlerin sınıfının önüne gelmişti bile. Deniz ve Gizem beraber kütüphaneye gittiler.

Kütüphanede okulun neredeyse yarısı toplanmıştı bile. Gizem ve Deniz içeri girince kütüphanede bir sessizlik oldu. Gizem, kafasında tasarladığı projeyi arkadaşlarına detaylı olarak anlatmadan önce, herkese geldiği için teşekkür etti. "Sanırım bu odadaki herkes Yaprak İstiyoruz projesinin amacını biliyordur. Orman tamamen yok olup, tüm yapraklar gitmeden bizler 'Yaprak İstiyoruz' diyerek bu işe engel olabiliriz." Dedikten sonra sözü Deniz'e verdi. Deniz "Daha verimli çalışmamız ve işimizi daha verimli yapabilmek için üç gruba ayrılalım. Bir grup bu konuya dikkat çekmek için afişler hazırlasın, bir grup basit ama kapsamlı bir içeriği olan bir internet sayfası tasarlasın, diğer grup da bu projede bize destek olabilecek, bizi en iyi savunacak derneği bularak hemen iletişime geçsin. Ben de okul müdürüne projeden bahsetmeye gidiyorum." Diye açıklama yaptı ve uçarcasına kütüphaneden çıktı.

İş bölümü, gerçekten çok güzel bir şeydi. Daha on beş dakika geçmesine rağmen dört afiş tasarlanmış, internet sayfasının şablonu hazırlanmış ve bu projede onlara destek olmayı kabul eden dernek ÇEKÜD ile iletişime geçilmişti. Deniz, okul müdüründen olumlu bir tepki almış, hatta okul müdürü gazeteci olan bir arkadaşı sayesinde projenin daha çok insan tarafından öğrenilmesini sağlayabileceğini söylemişti. Her şey harika gidiyordu. Gizem, bu proje grubunun kurucusu olarak, ÇEKÜD'den gelecek ekibe okulun adresini ve saat kaç gibi burada olmalarının uygun olduğunu söyledikten sonra, internet sayfası tasarlayanlara yardım etti. Zamanın nasıl geçtiği proje grubu tarafından anlaşılmasa da, öğlen teneffüsü bitti ve herkes sınıflara dağıldı. Gizem evine gitti ve akşam güzel bir uyku çekmek için erkenden yattı. Yarın büyük gündü, projenin en ciddi basamaklarından biri olan dernek üyeleriyle görüşme yarındı.

Sabah oldu ve Gizem okula gitti. Öğle teneffüsü geldiğinde proje grubundaki arkadaşları kütüphaneye, Gizem ise dün kütüphanede yapılan afişlerden birkaçıyla müdürün odasına gitti. Müdürün odasında, kahverengi kısa saçlı bir bayan ile gür, siyah saçlı bir adam oturuyordu. Bunlar dernek üyeleri olmalıydılar. Gizem gelince herkes onu selamladı ve Gizem de müdür masasının karşısında boş kalmış sandalyeye oturdu. Okul müdürü "Böyle bir projeyi başlatmak öğrencimiz Gizem'in aklına geldi. Bu projeye ilgili benden çok bilgi sahibi. Şimdi size projesinden biraz bahsedecek." Diyerek sözü Gizem'e bıraktı. Gizem, "Öncelikle zaman ayırıp buraya geldiğiniz için teşekkürler. Yaprak İstiyoruz projesi benim evimin karşısındaki ormanın kesilerek konut yapılmaya çalışmasından doğuyor. Konut yapılacak yer için ortada yasal izin yok. Gün geçtikçe ormanı katlediyorlar ve bence biz bu konuda bir şeyler yapmalıyız. Böyle giderse yapraksız kalan sadece biz değil, herkes olacak. Ben ve arkadaşlarım öğle teneffüsünde bir araya gelip bazı çalışmalar yaptık ve ben yaptığımız çalışmalardan birkaçını size getirdim." Dedi ve elindeki afişleri gösterdi. Dernek üyelerinden bayan olanı "Gerçekten çok etkileyici." Dedi. Diğer görevli de beğenmiş görünüyordu. "Biz grup olarak düşündük ki, arkamızda sizin gibi doğa ve çevre aşkıyla yanıp tutuşan, başarılı çalışmalar yapan bir dernek olursa, projemiz daha etkili olur." Diye açıkladı Gizem. Görüşmenin başından beri sessiz kalan erkek görevli "Öncelikle sizin yaştaki gençlerde böyle bir doğa sevgisi olması beni şaşırttı. Genelde yaşıtlarınız doğayı düşünmeden kirletir ama çok açık siz böyle değilsiniz. Böyle bir projede bize de sizi desteklemek onur verici." Dedi. Okul müdürü, gururlu ve tatmin olmuş görünüyordu. Bayan "Size Çarşamba gününe kadar çalışmalarınızı toplama izni veriyoruz. Çarşamba günü biz ve birçok dernek üyesi ellerinde pankartlarla burada olacak. Biz de bu sürede inşaatın yasal olup olmadığını araştıracağız.. Eğer değilse, devlet dairesinden görevliler de tutanak tutmak üzere inşaatla olacak." Dedi. Gizem de "Bu harika olur, geldiğiniz için tekrar teşekkürler." Diyerek haberleri arkadaşlarına vermeye gitti.

Kütüphanedeki herkes haberlere çok sevinmişti. Artık herkes iş bölümünde üzerine düşen görevi daha ciddi bir şekilde yapıyordu. Deniz, projeye ilgili yeni bir fikir türetti: İnşaat alanında şuana kadar kesilen ağaçların yerini dolduracak kadar ağaç dikmek. Bu fikir hemen ÇEKÜD ile paylaşıldı ve okulda ağaç dikmek için para toplanmaya başlandı. Şimdiden inşaatla dikilecek iki yüz ağaçları olmuştu bile. Okuldaki diğer öğrencilerin de yaprak istediği ve ağaç dikme fikrini benimsediği kesindi. Böyle güzel gelişmelerin ardından, ÇEKÜD'den inşaatın ruhsatının henüz çıkmadığıyla ilgili e-posta gelince bütün proje grubu zevkten dört köşe oldu.

Grubun çalışma ve emeğiyle günler geçmiş, proje toparlanmış ve Çarşamba günü gelmişti. Ellerinde pankartlarla projeye destek olmak isteyen ÇEKÜD üyeleri, okulda projeyi destekleyen öğrencilerin çoğu ve proje grup üyeleri, okula beş dakika yürüme mesafesinde olan inşaat alanına gittiler. Yaklaşık üç yüz elli fidanla dolu bir kamyon da onları takip etti.

Bu kalabalık topluluğu karşısında gören inşaatın müdürü bir hayli şaşırıldı ve Gizem'i ilk gördüğü gündeki gibi renk değiştirmeye başladı. Kalabalığın olduğu yere hemen üşüşen basın mensuplarına şaşkın şaşkın baktı. Basın mensuplarının ardından, olay yerine ilgil devlet dairesi görevlisi geldi. Bu Deniz'in babasıydı. Kızının ve arkadaşlarının haklı eylemini destekleyecek olmaktan dolayı parlayan gözlerle inşaat müdürünün yanına gitti. İnşaat müdürü ter dökmeye başlamıştı . Deniz'in babası ve müdür, "Yaprak İstiyoruz1" tezahüratları eşliğinde uzun süre konuştu ve karar verildi. İnşaat kapatıldı, ayrıca inşaat müdürüne yüklü bir para cezası kesildi. İnşaatta çalışan işçiler ve inşaat müdürü, kızgın ve şaşkın bakışlarla alanı terk etti.

Onlar gittikten kısa süre sonra "Yaprak İstiyoruz!" sloganı her yeri sardı. Kamyondan dikilmeyi bekleyen fidanlar alında, ve o an orada olan herkes fidanları dikmeyen koyuldu. Ellerin, yüzlerinin, kıyafetlerinin toprağa bulanması kimseyi rahatsız etmedi çünkü toprak onlar için kirlili değildi. Toprak dosttu, toprak ağaç demektir. Üç yüz elli fidan, üç saat sonunda dikilmişti. Kızıl rengi alan, kara bulutlar arkasındaki güneş battı. Dernek üyeleri, projede yer alan öğrenciler ve okul müdürü bir süre daha konuştuktan sonra, herkes evlerine dağıldı.

Ertesi gün, bu konuyla ilgili haberler ve boy boy resimler tüm gazetelerdeydi. Öğrencilerin haklı mücadelesi birçok kişi tarafından takdir edilmiş, hatta insanlar bulunan boş arazilere, evlerin bahçelerine fidan dikmeye, bu gençlere yaprak vererek onları sevindirmeye karar vermişti. İl Millî Eğitim Müdürü, okulun bu projesini anlamlı, projede görev alan herkesi "Gelecek Vaat Eden Genç" madalyaları verilmişti. Projede görev alan öğrencilerin velilerinin de koltukları kabarmış, çocuklarıyla gurur duymuşlardı. ÇEKÜD derneği de böyle bir projenin içinde olduğu için takdir edilmişti. Öğrencilerin dileği gerçekleşiyor, diktikleri fidanlar yaprak veriyordu. Bu gençler daha yeşil bir doğaya merhaba demeyi kesinlikle hak ediyordu.

Beyza Gülal

Terakki Vakfı Özel Şişli Terakki İlköğretim Okulu
7A/70

